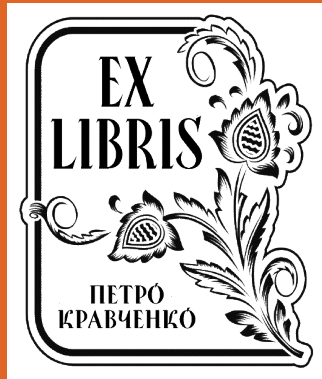

ДМИТРО
ПАВЛИЧКО

Поезії

ДМИТРО ПАВЛИЧКО

ПОЕЗІІ

Дмитро Павличко
20 VIKG
сідней

УКРАЇНСЬКА ВИДАВНИЧА СПІЛКА
Мельбурн
1989

Further copies of this book may be purchased from:
Bayda Books
30 Fairway Rd.
Doncaster, 3108, Australia

DMYTRO PAVLYCHKO: POETRY

A collection to commemorate
his 1989 Australian visit

Printed in Australia by Hannan's Print Works

ТИ ЗРІКСЯ МОВИ РІДНОЇ

Ти зрікся мови рідної. Тобі
Твоя земля родити перестане,
Зелена гілка в лузі на вербі
Від доторку твого зів'яне!

Ти зрікся мови рідної. Заріс
Твій шлях і зник у безіменнім зіллі...
Не маєш ти на похороні сліз,
Не маєш пісні на весіллі!

Ти зрікся мови рідної. Твій дух
На милицях жадає танцювати.
Від ласк твоїх закаменіє друг
І посивіє рідна мати.

Ти зрікся мови рідної. Віки
Ти йтимеш темний, як сльота осіння.
Від погляду твого серця й зірки
Обернуться в сліпе каміння.

Ти зрікся мови рідної. Ганьба
Тебе зустріне на шляху вузькому...
Впаде на тебе, наче сніг, журба —
Її не понесеш нікому!

Ти зрікся мови рідної. Нема
Тепер у тебе роду, ні народу.
Чужинця шани ждатимеш дарма —
В твій слід він кине сміх-погорду!

Ти зрікся мови рідної...

1955

* * *

Коли ми йшли удвох з тобою
Вузькою стежкою по полю,
Я гладив золоте колосся,
Як гладить милому волосся
Щаслива, ніжна наречена...

А ти ішла поперед мене,
Моя струнка, солодка згубо,—
І я помітив, як ти грубо
Топтала колоски пшениці,
Що нахилились до землиці.
Немов траву безплідну, дику
Топтала і не чула крику
Тих колосочків.

Без оглядки
Ти йшла собі, а в мене — згадки
Про те, як на чужому полі
Давно колись, ще у неволі
Збирав я нишком колосочки
В поділ дитячої сорочки.
О, я хотів тобі сказати,
Що те колоссячко вусате —
То невсипущий труд мозільний,
То молодим калач весільний,
То для дітей пахуча булка,
То хліб, що матінка-гуцулка
З долівки вчила піднімати,
Як батька в руку, цілувати;
Та я змовчав. Я йшов покірно,
Бо я любив тебе надмірно,
Але мені тоді здалося,
Що то не золоте колосся,
Що то любов мою безмежну
Стоптали так необережно.

1953

* * *

Я древо твоє, Україно,
Як надійдуть сокира й пила —
Не стати мені на коліно,
А впасти — й згоріти дотла.

Кипить моя зелень яра
В благословешнім теплі,
Розгалужується конара
За типочки старі й гнілі.

За бетоновані загорожі,
За палаючі склом плоти.
На вселюдському роздорожжі
Я складаю свої плоди.

На корі моїй недоріки
Вирізують свої імена,
Не знають, що ти навіки
Охрестила мене одна.

Я корінням найшов джерела —
Початки козацьких рік,
Та смокче журба, як омела,
Кров мою круглий рік.

Мовчанкою вмію зухвало
Відповідать на удар,
Та журюся, що літ немало
Облетіло з мене задар.

Зраджували вітри весняні:
За цілунками — ножа холодок,
Вибивав мороз на світанні
Білі зуби моїх пелюсток.

Не приєднуюся журбою
До темних нічних володінь,
Та, як сонце стоїть над тобою,
Маю право кинути тїнь!

У віти мої прозорі
Звідусюд прилітає птахва,

І світять пісні, як зорі,
У глибинах мого єства.

А з ночей твого вугілля
Вдирається в жили грім,
І моє солов'їне гілля
Вибухає вогнем твоїм.

Небеса з тобою зв'язавши,
Я не вічний у вишині,
Я тільки в тобі — назавше,
І ти — назавше — в мені.

О земле моя барвінкова,
Не розріжуть нас, не розітнуть,
Навіть якщо на дрова
Мене в чужину продадуть.

З полум'я знов ростиму,
Понад холодні йтиму краї,
І повернуся клубами диму,
І на трави впаду твої,

На вруна твої, на трави
Впаду, як живлюща зола,
Мені не потрібно слави,
А потрібно, щоб ти жила.

1967

* * *

Твоя душа звіздає і смаглява,
Як ніч, що світер віхоли зняла.
Твоє волосся пахне, як отава
З-під скатерті різдвяного стола.

В моє житло ти з неба прилетіла,
Закрив я очі в радості німій,
Щоб на вогні твого сляного тіла
Не спопелів гріховний погляд мій.

Моя гріховнице пречиста,
Моя лілеє на багні,
Чужі обійми, як намиста,
Ти познімала при мені.

І знов, як у дитини, очі,
Нічим не відвернути їх.
І на твоєму непороччі
Лечу я в безконечний гріх.

Невже ти хочеш одпокути
На душу стомлену свою?
Невже ти хочеш одягнути
Моєї вірності шлею?

Скрипучі хомути і ярма
За ласку ночі й сором дня?
Чом яблука не рвем задарма
Із дерева життя й знання?

Чи ти готова до вигнання
На нашу землю кам'яну,
Де праця старша від кохання,
А хліб — від нитки бурштину?

Підеш? Візьми свої агати.
Такою будеш, як була.
В мою уздечку запрягати
Мене ти будеш, як осла.

Ти будеш їхати світами,
Усівшись на моїм хребті,
І кидати за джигунами
Свої очища золоті.

А я тебе кохати буду
За те, що не упала ти
Ні у потворну безвість бруду,
Ні у нудоту чистоти.

За те, що ти взяла у змія
І принесла мені той плід,
В котрім була нужда, і мрія,
І молодість на сотні літ.

* * *

Ти сам для себе слідчий, і суддя,
І прокурор, що кари вимагає,
І хитрий адвокат, що захищає
Промовами про злигодні життя...

Пощади ненастанно він благає
Від імені людського співчуття,
За злочин обіцяє каяття —
І знову суд усе тобі прощає.

Ненавидиш те прощення своє,
Але з душі прогнати адвоката
Відваги й сили в тебе не стає.

І серце він обсопує твоє,
Неначе та гадюка сороката,
І кров за послугу із тебе п'є!

1957

* * *

Коли помер кривавий Торквемада,
Пішли по всій Іспанії ченці,
Зодягнені в лахміття, як старці,
Підступні пастухи людського стада.

О, як боялися святі отці,
Чи не схитнеться їх могутня влада!
Душа еретика тій смерті рада —
Чи ж не майне де усміх на лиці?

Вони самі усім розповідали,
Що інквізитора уже нема.
А люди, слухаючи їх, ридали...

Не усміхались навіть крадькома;
Напевно, дуже добре пам'ятали,
Що здох тиран, але стоїть тюрма!

1955

* * *

Якби я втратив очі, Україно,
То зміг би жить, не бачачи ланів,
Поліських плес, подільських ясенів,
Дніпра, що стелить хвилі, наче сіно.

У глибині моїх темнот і снів
Твоя лунала б мова солов'їно;
Той світ, що ти дала мені у віно,
Від сяйва слова знову б заяснів.

А глухоти не зможу перенести,
Бо не вкладе ніхто в печальні жести
Шум Черемоша, співи солов'я.

Дивитися на радощі обнови,
Та материнської не чути мови —
Ото була б загибель-смерть моя.

1956

НЕТЕРПЕЛИВІСТЬ

Хотів пастух почути голос бога
В палаючій кущі і запалив
Маленький корч сухого ялівцю.
І полум'я рвонувось, як з гранати,

І жерепові нетрі зайнялись,
І стало страшно тому пастухові,
Що погорять писклята у гніздечках,
Яких було багато навкруги.

Він кинувся гасити ялівець,
Але було вже пізно. Все згоріло.
А бог мовчав, бо іншого любив.

Не дочекавшись об'яву любові,
Спалили ви, прокляті лжепророки,
З нетерпеливості мільйони крил!

1967

ПОГЛЯД У КРИНИЦЮ

Я розумію світло. Це — душа.
Любові й космосу глибини. Жертва.
Блиск розуму. Благословіння миру.
Палання рук. Веселощі трави.

А що таке темноти? Я не знаю.
Можливо, це — самотності печаль.
Дух каменя. Жало злоби. Липкі
Пов'язки мумій. Заздрість ненаситна.

Але без темряви свою снагу
Не може сяйво людям об'явити;
Потрібна ніч знесиленим очам.

Тьма смерті очищає джерело
Людського зору, як пісок підземний —
Ті води, що прозріють у криниці.

1979

ТУГА

Ця жінка жде мене. Вона стоїть
На хмарі позолоченого листя
Під кожним явором. Вона чекає
Мене опівночі на площах міст.

Вона по водах весняних, розлитих
Поміж хатами, йде навстріч мені.
В ілюмінатор літака мого
Злітаючого — дивиться знадвору.

Ніщо так не відлякує мене,
Як усміх скорбний на її обличчі,
Ніщо так не приваблює, як зір

Її очей жорстоких, у котрому
Я закріпив ласки племінець,
Глибинний зблиск не смутку, а любові.

1979

МОРЕ

Покрите інеєм осіннє море,
Як нива степова. Та в глибині
Воно освітлене прожекторами,
Так ніби там пливе підводний флот.

Крізь хвилі, що завмерли, мов луска,
Я бачу затонулі гори. Літо.
Роса, як срібні сіті, на траві.
Мій батько й прашури мої там косять.

Вони виходять з моря і назад
Вертаються в блакитні далечизни —
Лиш коси їхні берегом шугнуть.

Звичайно, десь там ходять кораблі,
Та все громаддя вод здвигають плечі
Моїх далеких предків. Море йде.

1979

ЕПІЗОД

Вихопили фари з темноти
Вбитого, а може, ще живого.
Він лежав серед дороги. Ти
Навіть не спинився коло нього.

Ти його майстерно обійшов,
Обминув на швидкості. Одначе
На твоєму світлі блисла кров,
Ти почув, як автострада плаче.

Ніч була подібна до пори.
Ти втікав у світанкові мрева.
І від крові два прожектори
Обтирав, як вістря, об дерева.

Ти не вдарив. Ти не завинив.
Лиш не мав часу подати руку.
На шляху вночі посеред нив
Слід коліс лишив ти, як гадюку.

То життя твого темний слід,
Схований в опівнічну полуду.
Ти не вдарив. Ти втікав лиш від
Протоколів, лікарів і бруду.

Ти не вдарив. Лиш не мав коли
Зупинитись. Ділова людина.
А за рубежем нічної мли,
Як безодня, розверзлася днина.

Перед сонцем страм тебе опік,
Ти вернувся, та було запізно.
Ти не знаєш, де той чоловік,
Де та кров, що так світила грізно.

Ти не знаєш, де та глупа ніч;
А вона в душі твоїй загусла;
А та кров із тополиних свіч
Прориває в твоїм серці русла.

Ти летиш. Ти поспішаєш знов.
— Будь здоров! — Хтось жениться, а може,
Хтось там помирає? — Будь здоров! —
Швидкість оправдає й переможе.

Обганяєш днів своїх кортеж,
(А вони гримлять, важкі і вперті).
Тільки подлості не обженеш,
І не обженеш своєї смерті.

1978

* * *

Не пригадуї, що було! Не треба
Дотикатись до заглухлих ран.
Вже душа не б'ється в креші неба,
Як розбитий громом океан.

Благодать зійшла на темні води,
Втихомиривсь і затихнув я.
Безлощадний блиск твоєї вроди
Лагідно в душі моїї сія.

Може, хвилі встануть ще, як піки,
І полинуть радо на загин,
Але я люблю тебе навіки
Мовчазною силою глибин!

* * *

Горить суніцями поляна,
Як запаска. Гуде бджола
І так літає, наче п'яна
Від запахучості й тепла.

Сховавшись у гілля зелене,
Чекаю на своє дівча.
Воно вже йде, вже серце з мене
Виймає, як гніздо з куща.

* * *

Дівочих непорочних ліній
Довершеність — літак і лук.
Вона прийшла у день осінній,
Вся повна чародійних мук.

На грудях, на стрункому лоні
Одежу тихо розпина.
Неначе куля на долоні,
Лежить прекрасна і страшна.

* * *

Так гарно ти снилась мені:
Не руки, не очі, лиш голос.
Лиш голос, як день у вікні,
Як вітру знадлива голість.

Наче в блакиті зоря,
Ти в слові замерехтіла.
Зринали, як блиск янтаря,
Згини твого тіла.

Зринали й зникали вмить
Хвилею золотою.
І серце хотів я вмить
Тим світлом і чистотою.

Раптом — пробудження грім,
Де ж ти пропала, ноче?
Метелик у серці моім
Вогкими крильми тріпоче.

* * *

Напав я на тебе раптом
На стежці посеред степу,
Нахлинув, як дощ краплистий,
Як проливень буревійний,
Липневий джигун-музика,
Просяяний блискавками,
Співаючий дощ любові.

Ти кинулася тікати,
А я танцював навколо,
Шаліючи від натхнення,
Від певності, що нікуди
Сховатися ти не годна;
На ста сопілках одразу
Я грав, щоб тебе зманити,
Принадити звуком бурі;
А потім я взяв цимбали,
Поклав їх сторчма на землю,
До неба ходив по струнах —
Тебе чарував я звільна
Своїм сатанниським танцем.

Ти бігла і розглядалась
Налякано в тому полі,
Де схову нема від грому,
Від зливи і від кохання.
Ти краплі, немов долоні
Мої безсоромні й сираглі,
Долонями відбивала,
Та в мене було без ліку
Тих рук, що тебе ловили,
В обіймах стискали ніжно,
Наповнювали поволі
Твоє невтоленне тіло,
Неначе водою землю,
Піснями з безодні світу.

Як змокла ти вся до нитки,
Повільніше стала бігти,
Синилася й засміялась,
До неба вознесла руки,—
Так, ніби просила більше
Потоків рвучкого світла
І музики з-під блакиті.

Ми різко зійшлися в танці —
Аж гудзики відірвались
Од плаття твого тонкого,
Відскочили й засвітили
Над полем, немов ракети,
Які провіщають наступ.
Ти скинула одежину,
Важку від води і грому
І, зрештою, непотрібну
В танку із дощем липневим.
Я ж був тобі за одержу
Єдвабну і за намиста,
Я краплями діамантів
Освітлював темні звиви
І персні твого волосся,
Спливав між грудьми твоїми,
Неначе ланцюг зі срібла.

Втім — райдуга стала в полі,
І ти увійшла під синє
Склепіння небес, як сонце,
Засліплена власним сьйвом;
А я, оп'янілий, в далеч,
Затемнену хмаровинням,
Відходив — не дощ, а хлопець,
І запах твоєї плоти
Я ніс, наче воду, в жмені.

* * *

Якби могла прийти до мене цієї миті
Та дівчинка моя, що в сяєві блакиті
Приходила колись, весела, як струмок,
І вся вливалася в ріку моїх думок,
Просвітлюючи їх своєю чистотою
Аж до самого дна, якби вона святою
Дитинністю мене поїняла нині знов,
Я б у собі згасив грімниць буремну кров.
Пал невдоволення, за ідеалом тугу,
Посвяти печію, ненависті напругу,—
Печаль обов'язку, зневагу до раба —
Стлумив би я в собі! І знову голуба
Моя душа була б, як та вода зі звора,—
Та вже не прилетить моя любов прозора.
І добре, що нема нікому вороття,
Що на одну любов дано одне життя.
А в той далекий час — я добре пам'ятаю! —
Рай принесла вона — зробив я пекло з раю,
З її невинності я честь кував своєю,
А з кротості — той меч, що гостриться в бою,
З незайманих зітхань суворі блискавиці
Творив я і вганяв, як цвяхи, в чола ниці,
З блаженних намірів робив я давнє добра,
Щоб він горлав — «ганьба» або кричав — «ура»;
Прозорість радісну я взяв на силу гніву,
Я тінню світла став, дав правій — руку ліву,
Я цілий світ любив у дівчинці моїй,
Я сотворив себе з її дитячих мрій,—
І добре, що вона не прийде вже до мене,
Не прояснить моє, від почувань теменне,
Від боротьби трудне й палаюче єство,
В якому дух життя справляє торжество.

1977

МАТИ

Клуб сільський. Чотири кроки — сценка
В залі — дим гасниць і цигарок.
Там колись декламував Шевченка
Я — із Багадунки пастушок.

Був той залик більший від планети,
Голос мій мене в просторах ніс.
Яблуні стопчатівські й трепети
Виглядали кротно з-за куліс.

І крізь диму полотно прозоре,
Начебто крізь небеса вночі,
Бачив я голів безмежне море,
Поглядів печальних тисячі.

Я горів (чи так мені здавалось)
На вершині світу, мов зоря.
Від мого серця відривалось
Пломенями слово Кобзаря.

Я світився! Закликав ламати
Каземати нана й холуя!
Всі мені плескали. Тільки мати,
Тільки мати плакала моя.

1984

*«Моголи, моголи,
Золотого Тамерлана онучата голі».*
Т. Шевченко

Між горами в долинах — білі юрти,
Червоних коней ходять табуни.
Монголи там живуть, а не манкурти,
І рідне слово бережуть вони.

Якби сказав їм бог: — Беріть півсвіту,
Я вам Європу й Азію даю,
А ви мені віддайте дзвонковиту,
Пісенну мову прадідну, свою,—

Вони сказали б: — Схаменися, боже,
Не треба нам ні Азій, ні Європ!
Де інструмент, що передати може
Дощу шептання й туменів галоп?

То — наше слово, то — щоденне чудо,
То — сонця зір крізь каменя більмо,
То — дух народу — овсесильний Буддо! —
Все в нас бери, лиш мови не дамо!..

А ви, мої освічені моголи,
Нагі внучата княжої землі,
Все віддали — і рідну мову, й школи
За знак манкурта на низькім чолі.

Ви мрієте, печальні невторопи,
Що за спожиту серцем каламуть
Боги пришлють вам гудзики з Європи,
Шнурки шовкові з Азії пришлють.

Та нащо голим гудзики? Не знаєм!
Кепкують з вас і кравчики, й боги.
Беріть шнурки та бийтеся навзаєм,
Хай грають вам криваві батоги!

СЛАВА

Нещасний той, хто дався закувати
У бронзову одежину живцем.
В тяжкій, убивчій славі ледь бреньчить
Його душа, неначе муха в танку.

Він ворухнутися не може сам,
Його, немов каліку, носять люди.
Тоді, мов лах в землі, згниває мозок,
Застояна засмерджується кров.

І ті, що двигали його на плечах,
Поклони били вкїрно перед ним,
Зачувши люті запахи гнилизни,

Випорюють з металу автогеном
Свого ідола вонючу кість
І кидають її гіснам ночі...

1969

* * *

Кому жалітися на втому,
Коли навколо — танці й сміх.
Ніхто на святі молодому
Не потребує скарг твоїх.

Ти підстрибом і перестрибом
Танцюй, як вивірка чи рись.
Коли обрався бути грибом,
То лізь у борщ — і не сварись.

Хай світло падає, як листя,
Хай дні кружляють стрімголов —
Мовчи, підскакуй, веселися,
Аж доки з горла хлине кров.

1978

БОГ

Двома хлібами тисячі людей
Голодних ти нагодував, і воду
Перетворив на золоте вино,
І воскресив мерця в студенім гробі,

І, маючи таку страшну могуть,
Пішов на хрест, підклав тонкі долоні
Під гострі цвяхи, з болю та жаги
Зомлів і вмер, до дерева прибитий.

Але стражданнями не врятував
Од мук нікого, хто на цьому світі
Мав чудотворства небезпечний дар.

І всі вони померли і воскресли.
І тільки через людську невмирущість
Доказано, що ти насправді — бог.

1969

ВІНКИ

Куди дівати нам вінки тернові?
Чи ж то не забагато на один
Народ, який не хоче помирати,
Того колючця, тих сумних корон?

Оперезати світ могли б ми терням,
Яке на чолах предків запеклось,
Облите їхньою святою кров'ю,
Гартоване в їх праведнім вогні.

Та світові чужих страждань не треба,
Він має власні болесті й дроти,
Свої месії в кожного народу.

Так хай же будуть з нами ті вінки,
Щоб з дотику до них росли ми всі,
Щоб їх і наші діти не боялись.

1969

* * *

Мамо, ви мені приснились
Так печально, так скорботно,
Що не міг я цього знести
І в могилі закричав:

«Випустіть мене на волю,
На повітря та на сонце,
Хай я матері поможу
В смутку темному, в біді!»

Хтось мені відповідає,
Хтось могутній і жорстокий:
«Раз ти ще кричати можеш,
То відвалюй сам плиту!»

1970

* * *

Вони печально говорили
Про мову родичів своїх,
А потім так її хвалили,
Що я сльози не спостеріг
На власному лиці. З хахлами
Сидів я — в полум'ї горів —
Вони ж нерідними словами
Хвалили рідних матерів.
Ту пісню, що навчала мати
Десь на печі, коло кагли,
Вони хотіли заспівати,
Та слів згадати не змогли.
І мукали, і мугикали,
Немов зголоджений товар.
І встав я серед тої зали,
І подивився в їхню твар:
— Навіщо вам своєї мови,
Як ви не маєте душі,
Прислужники та грошолови,
Орденоносні торгаші!
Я тішуся, що в сивій плісні
Убогих мозків — тільки тьма,
І — ні клітиночки для пісні
Її для мови рідної нема!

1975

ЧИТАЮЧИ ГРИГОРІЯ КОСИНКУ

Відкрилась книжка. Входять батько й мати.
В душі — сльоза, в сльозі, як сонце, щем.
Змовкають золотих богів гармати,
І вибухає смерті тиш плачем.

За мною плачуть рідні. Так, за мною.
Не плачте, мамо! Ми ж перемогли!
І вже за перемогою сумною
Виходить Україна, наче з мли...

Та довго ще по невеселих селах
Ішла війна і люди прями дріт.
Я жив і гинув у його новелах,
Я проклинав і прославляв свій рід.

Відкрилась книжка. Входять батько й мати.
В душі — сльоза, в сльозі, як сонце, щем.
Десь недалеко — темні каземати,
Де впав письменник з кулі тягарем.

Стріляли в нього ті ж червонозорі,
Що він їх кликав, ні, ти — придивись;
То золоті боги, до помсти скорі,
Померли, встали й переодяглись!

То імперські прикажчики з-під трону
Розбитого — в рядах НКВД.
То нашу правду чорну і червону
Опричник царський знов на смерть веде.

Та правда знов повернеться із льоху,
Щоб з темнотою стати знов на прою,
Щоб освітити кривди й зла епоху,
Нестиме в серці кулю, як зорю.

1979—1987

* * *

Мені не потрібно землі чужої,
Та я хотів би літати, як птах.
Полинати з Галича, скажімо, до Трої,
Де світить крізь камінь Патрокла прах.

Полинати з Києва на Міссісіпі,
Де вождь індіанський багаття кладе.
Або ж у Калькутту, де дівчина-хіпі
Просяває з лахміття, як сонце руде.

Літати я хочу без паспорта й візи
Поза кордонів колючі драти.
Деся над Амазонкою чи, може, край Вісли
В трави зелені на спочив лягти.

Я жити не хочу, неначе ізгої,
За муром, за морем, в далекім раю.
Мені не потрібно землі чужої —
Побуду — й повернусь на землю свою.

Та хочу я неба торкатись, як птиця,
І знати, що в крилах потворства нема,
Що далеч знадлива, мов блискавиця,
Що рідна земля моя — то не тюрма.

1984

* * *

Ти ходиш назирці за мною. Чути,
Як дивишся й ступаєш без ваги.
Я знаю, ти хотів би роздягнути
Єство моє, як кажуть, до наги.

Ну, що ж, дивися, все тобі дозволюм,
Циркачу темний з-під таємних вож.
Я — меч, мені не страшно бути голим,
Мене не зломиш і не проковтнеш.

1970

ГОЛГОФА

Це страшно, як людину розпинають,
Не йнявши віри їй, що бог вона;
Плювками прибивають до хреста
Невинну душу, генієм поїняту.

А ще страшніше, як знімають ката
З охрестя справедливої ганьби,
Навколішки стоять довкруг мерця
І ждуть в мольбах, що він от-от воскресне...

Одна Голгофа споконвік була:
Розбійник і творець висіли поруч,
І в темряві не розрізняли їх.

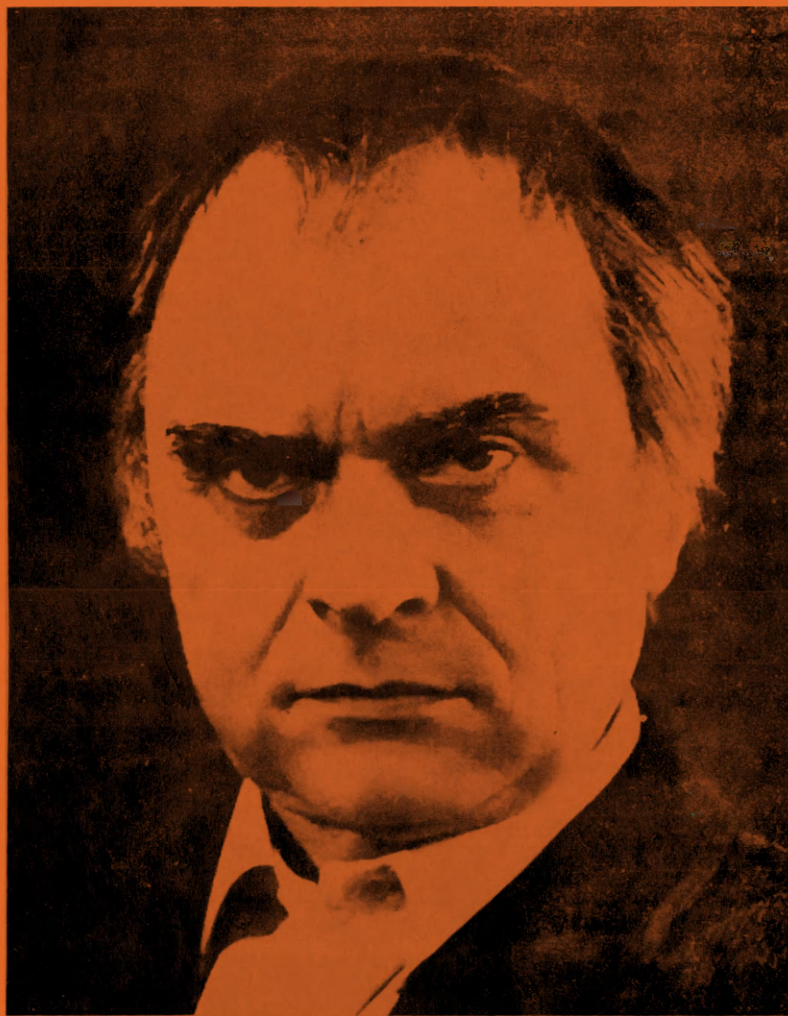
Та ми повинні бачити при світлі,
Де вбитий бог, а де всесвітній хам,
Що перед смертю розпинав народи.

1969

* * *

Десь там, далеко, на Україні
Знов «чорні ворони» гудуть,
А я, неначе голка в сіні,
В чужому краї. Не знайдуть...
Та не піду я тут просити
Притулку, як жебрак гроша.
Я тільки там жадаю жити,
Де виросла моя душа.
Я там — творець, я там — людина,
А тут — німотний посмітюх!
Не втеча і не середина —
Мос життя, а трудний дух!
І хай там «ворони» чи «круки»
Застелюють блакитну висьь,
Я повертаюсь без припуки
На землю, де помру колись,
На землю, що одна-єдина
Мені безсмертя може дати.
Я там — творець, я там — людина,
А тут — чужої правди тать!

1969

InalunKo